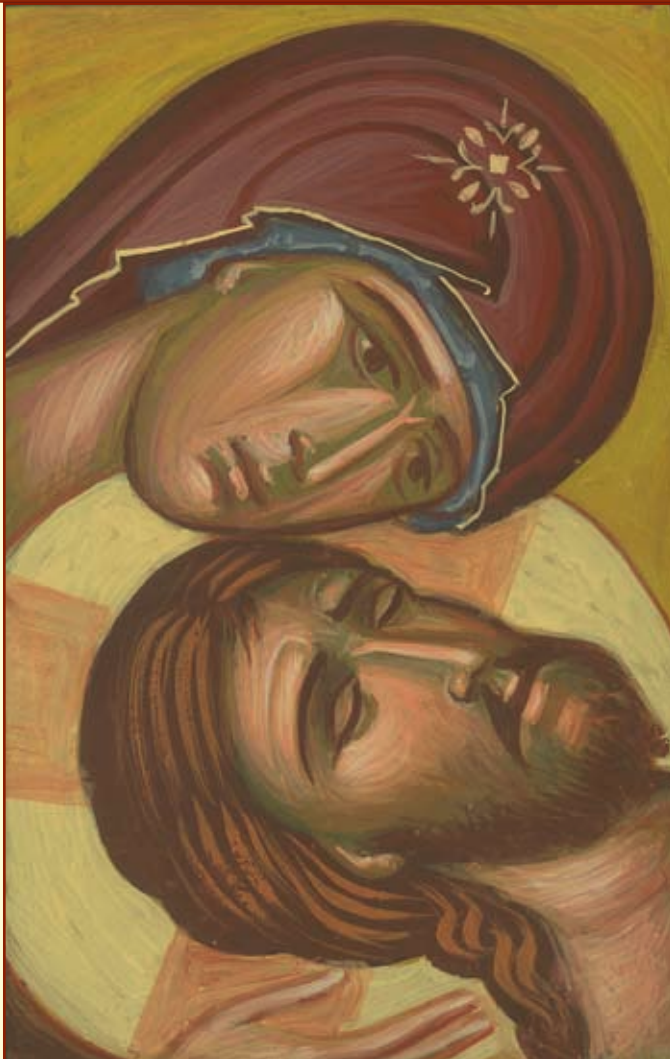

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 157, ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΪΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.

Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλω.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τά ἐμά πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

Μετάφραση:

"Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, μὴν ἐπιτρέψεις νά μέ κυριεύσει τό πνεῦμα τῆς ἀργίας, τῆς περιέργειας, τῆς φιλαρχίας, καὶ τῆς ἀργολογίας.

Χάρισε Ἐσύ σέ μένα, τόν τιποτένιο δούλο Σου, πνεῦμα σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης.

Ναί, Κύριε καὶ Βασιλιά μου, δός μου τό χάρισμα νά βλέπω μόνο τίς δικές μου ἁμαρτίες καὶ τά λάθη καὶ νά μὴ κατακρίνω τόν ἀδελφὸ μου. Γιατί εἶσαι ἄξιος κάθε τιμῆς καὶ δοξολογίας στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν." ❖

Εικόνα ἐξωφύλλου: Λεπτομέρεια ἀπὸ τόν Ἐπιτάφιον. Ἔργο Μιχαήλ Κουλλεποῦ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

π. Αλέξανδρου Σμέμαν

Ο Χριστός κρεμόταν στον Σταυρό, εγκαταλελειμμένος από τους πάντες και, όντας σε τρομακτική άγωνία, οί κατήγοροί Του τον χλεύαζαν, ζητώντας απ' Αυτόν ακριβώς ένα θαύμα: "... καταβάτω νύν από του σταυρου, ίνα ιδωμεν και πιστεύσωμεν". Αλλά δέν κατέβηκε και αυτοί δέν πίστεψαν. Άλλοι, ώστόσο, πίστεψαν ακριβώς από τό γεγονός πώς ό Χριστός δέν κατέβηκε από τόν Σταυρό, έπειδή μπόρεσαν νά νιώσουν όλη τή θεότητα, τό άπεριόριστο ύψος αυτής τής ταπεινώσεως, αυτής τής ολοκληρωτικής συγγνώμης ν' άκτινοβολεί από τόν Σταυρό: "Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γάρ οΐδασιν τί ποιουσιν".

Γι' άλλη μία φορά, τά Εύαγγέλια και ή γνήσια Χριστιανική πίστη δέν θεωρούν τά θαύματα ως άποδείξεις πού επιβάλλουν τήν πίστη, άφοϋ αυτό θά στεροϋσε από τόν άνθρωπο ό,τι ό Χριστιανισμός θεωρεί ως τό πολυτιμότερο άγαθό, τήν έλευθερία. Ό Χριστός θέλει τούς ανθρώπους νά Τόν πιστεύουν έκούσια, δίχως τόν έξαναγκασμό του θαύματος. "Εάν αγαπάτέ με", λέγει ό Χριστός, "τάς έντολάς τάς έμάς τηρήσατε". Και αγαπούμε τόν Χριστό-δυστυχώς, τόσο λίγο – όχι λόγω τών θαυμάτων και τής παντοδυναμίας Του, αλλά λόγω τής αγάπης και τής ταπεινώσεως Του, κι έπειδή, όπως αυτοί πού τόν άκουαν, έλεγαν: "Ουδέποτε έλάλησεν οϋτως άνθρωπος, ως οϋτος ό άνθρωπος".

Ό Χριστός όμως έπιτέλεσε θαύματα: τό Εύαγγέλιο είναι γε-

μάτο από ιστορίες για θεραπείες αρρώστων, για αναστάσεις νεκρών, και οὕτω καθεξῆς. Μπορούμε, λοιπόν, νά ἐρωτήσουμε ποιό εἶναι τό νόημα αὐτῶν τῶν θαυμάτων, πού ἔτσι κι ἀλλιῶς ὁ Χριστός ἐπέλεξε ν' ἀποκαλύψει στόν κόσμο; Ἄν, σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, δέν ἐπιτελοῦσε θαύματα ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι δέν Τόν πίστευαν, ἄν ἐπέπληττε τούς ἀνθρώπους πού ἀναζητοῦσαν καί προσδοκοῦσαν θαύματα ἀπ' Αὐτόν, τότε γιατί τά ἔκανε;

Ἔλα τά θαύματα πού γνωρίζουμε ἀπό τό Εὐαγγέλιο, προκλήθηκαν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. «Ἐσπλαχνίσθη περί αὐτῶν...», μᾶς λέει ὁ εὐαγγελιστής. Σπλαχνίστηκε τούς γονεῖς τῶν ὁποίων ἡ νεαρή θυγατέρα εἶχε μόλις πεθάνει, τή χήρα πού εἶχε χάσει τό μονάκριβο παιδί της, αὐτούς πού διασκέδαζαν καί χαίρονταν στό γάμο καί δέν εἶχαν ἀρκετό κρασί, τόν τυφλό, τόν παράλυτο, αὐτούς πού ὑπέφεραν. Αὐτό σημαίνει πῶς πηγὴ τῶν θαυμάτων εἶναι, ὅπωςδήποτε, ἡ ἀγάπη. Τά θαύματα, ὁ Χριστός δέν τά ἔκανε γιά τόν ἑαυτό Του – γιά νά δοξαστεῖ, γιά ν' ἀποκαλύψει τή θεότητά Του ἢ γιά νά τήν ἀποδείξει στους ἀνθρώπους – ἀλλά μόνο ἀπό ἀγάπη. Κι ἐπειδή ἀγαπᾶ, δέν ἀντέχει νά βλέπει τόν ἄνθρωπο φυλακισμένο ἀπό τό κακό νά ὑποφέρει. ❖

Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Η ΠΙΟ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γέροντος Σωφρονίου του Έσσεξ

Σιωνά ὁ Θεός δέν ἀπαντᾶ στίς προσευχές μας. Σιωπᾶ. Πολλοί ἐκλαμβάνουν τή σιωπή Του ὡς ἔνδειξη τοῦ ὅτι ὁ Θεός “δέν ὑπάρχει”, “πέθανε”.

Ἄν ὅμως σκεφτόμαστε σέ ποιά θέση φέρνουμε τό Θεό μέ τά πάθη μας, τότε θά βλέπαμε ὅτι Αὐτός δέν ἔχει ἄλλη ἐπιλογή, παρά μόνο νά σιωπήσει. Ζητᾶμε ἀπό Αὐτόν νά ὑποστηρίξει τίς ἀδικίες μας. Δέν μᾶς ἐνοχοποιεῖ φανερά. Μᾶς ἀφήνει νά πορευτοῦμε στούς πονηρούς δρόμους μας καί νά θερίσουμε τούς καρπούς τῶν προσωπικῶν μας ἁμαρτιῶν.

Ἄν ὅμως στραφοῦμε πρὸς Αὐτόν μέ μετάνοια, τότε ἔρχεται γρήγορα, γρηγορότερα ἀπό ὅσο περιμέναμε. Γνωρίζοντας τίς ἀνάγκες μας, πολύ συχνά τίς προλαμβάνει. Μόλις προφέρουμε στήν προσευχή τά αἰτήματά μας, πού δικαιολογοῦνται μέ τήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας μέσα στόν κόσμο, Αὐτός ἤδη τά ἔχει ἐκπληρώσει. Συνεπῶς, ἡ σιωπή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπάντηση στίς ἀδικίες μας, ἡ πιό εὐγλωττη, ἡ πιό εὐγενική. Διώξαμε ἀπό τή ζωή μας τό Θεό – Λόγο, τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Παραμελήσαμε τό λόγο αὐτό, καί νά! Θερίζουμε τίς συνέπειες τοῦ ἔργου μας. ❖

ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΟ ΒΙΟ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

βίος τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, πού γιορτάζουμε τήν Ε΄ Κυριακή τῶν νηστειῶν, ὅπως καί τήν 1η Ἀπριλίου, ἀσκεῖ, νομίζω, μία πνευματική γοητεία. Δέν εἶναι συνηθισμένος, δείχνει τή δύναμη τῆς μετάνοιας, τή δυναμική τῆς θέλησης γιά ἀλλαγὴ ζωῆς, τίς πλεκτάνες τοῦ πονηροῦ, τή ζωντανή παρουσία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ στήν ἀπαράκλητη ἔρημο. Καί, ἀκόμα, ὁ τρόπος φανέρωσης τοῦ βίου της στόν Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ φανερώνει πώς καί τά πιό ἀπίθανα μποροῦν νά γίνουν, ὅταν ὁ Κύριος θέλει νά ἀποκαλύψει τήν κρυφή ἀγιότητα αὐτῶν πού Τόν ἀγάπησαν «ἕως τέλους».

Βέβαια, ἡ λογική τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἀδυνατεῖ νά συλλάβει τό ἐφικτό τῆς πίστεως πού μπορεῖ νά «μετακινήσει βουνά», δηλαδή τά βαριά πάθη πού πλακώνουν τήν ὑπαρξη. Ὅμως, οἱ βίοι

τῶν ἁγίων μᾶς βεβαιώνουν πῶς «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Καί ὅτι τήν οὐσιαστική ἀλλαγὴ στή ζωὴ μας δέν τήν κάνει ἡ δική μας δύναμη ἀλλά ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁμως καταθέσουμε ἐλεύθερα τήν ἐσωτερική ἐπιθυμία καί θέληση νά μετανοήσουμε καί νά πορευτοῦμε τήν «ὁδόν τοῦ Κυρίου».

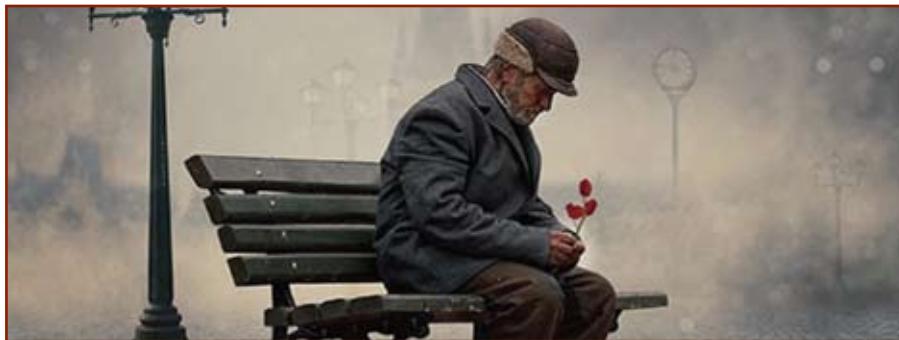
Διερωτοῦμαι ἂν θά εἶχαμε μία ὁσία Μαρία Αἰγυπτία, μέ τό μεγαλεῖο τῆς ζωῆς της ὡς παρακαταθήκη καί ὡς προίκα γιά τόν κόσμο, ἂν δέν ἔφτανε στήν ἀκραία ἐμπειρία τοῦ ἀνθρώπινου ἐξευτελισμοῦ νά ζητᾶ μέ χυδαιότητα τή σαρκική ἡδονή. Ὁχι, βέβαια, πῶς ἔτσι σίγουρα ἔπεται ἡ Χάρη! Ἀλλά δείχνει πῶς, ὅπως καί νά ζεῖ ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά ὁ ἀνθρωπος, σημασία ἔχει νά ἀνταποκριθεῖ στήν πρόσκληση γιά ν' ἀλλάξει τή ζωὴ του καί νά τήν ἐναρμονίσει μέ ἐκείνη τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρόσκληση διαφέρει γιά τόν καθένα ὡς πρὸς τόν τρόπο καί τό χρόνο. Γιά τήν ὁσία Μαρία τήν Αἰγυπτία ἡ «ἀπόρριψη» ἦταν πρόσκληση, ἡ ἀδυναμία της νά εἰσέλθει στό ναό ἦταν τό κάλεσμα γιά ν' ἀλλάξει ζωὴ. Ἐτσι τό ἔνιωσε, τό ἔζησε καί μέ βάση αὐτό πορεύτηκε τά ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς της. Θά μπορούσε, βέβαια, ν' ἀπαντήσῃ ἀρνητικά, σκληρά, ἀπορριπτικά. Ἡ νά τό θεωρήσῃ τυχαῖο καί νά γυρίσῃ νά φύγῃ. Θά ἔχανε τήν εὐκαιρία τῆς ζωῆς της!

Γιά τόν καθένα μας ξεχωριστά ὁ Κύριος καί Θεός μας ἀπευθύνει πολλές καί διάφορες προσκλήσεις κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς μας. Μέ τρόπο λεπτό, εὐγενικό, χωρίς ἐπιβολή τῆς θέλησῆς Του, σέ τέτοιο σημεῖο ὥστε νά μπορούμε νά θεωρήσουμε τά περιστατικά τυχαῖα καί χωρίς οὐσιαστικό λόγο. Ἐτσι, ἐκφράζεται ἡ θέλησή μας

ἐλεύθερα, γιά νά μπορέσουμε ἐλεύθερα νά δημιουργήσουμε σχέση μαζί Του καί νά τόν ἔχουμε στή ζωή μας ὡς τό «Α καί τό Ω, τήν ἀρχή καί τό τέλος». Γιατί στήν ἐλευθερία ἀναπτύσσεται ἡ ἀληθινή σχέση πού χαρίζει χαρά, ζωή, πληρότητα.

Οἱ βίοι τῶν ἀγίων, ὅπως καί αὐτός τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, μᾶς ἀποκαλύπτουν τήν ὁμορφιά τῆς ἀγιότητας πού στηρίζεται στή μετάνοια, στήν ἀσκησι, στήν ταπείνωσι, στήν ἀγάπη. Μᾶς δείχνουν πῶς ἀξίζει νά ἀγωνιστοῦμε γιά νά γευτοῦμε ὅσα ἐτοίμασε ὁ Θεός «τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν». ❖

ΕΝ ΜΕΣΩ ΚΡΙΣΗΣ

Μαρίας Μουρζᾶ

Δέν εἶναι ἡ κρίσι ἡ πιό μεγάλη συμφορά
Εἶναι τά μάτια μας πού ἄλλαξαν
Εἶναι τά χέρια μου πού πάγωσαν
Πού δέν μποροῦν νά ντύσουν παρά μόνο ἐμένα.
Πού δέν μποροῦν νά φτάσουν σέ σένα
Πού κρυώνεις,
Πού πονᾷς,
Πού εἶσαι μόνος. ❖

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΩΣ ΣΚΕΠΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μητροπολίτη Έδέσσης Ίωήλ

Ὡπως μέσα στην εὐχαριστία παίρνει ὁ ἄνθρωπος τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, δηλαδή τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο, πού εἶναι καρποὶ τῆς γῆς, καὶ τὰ προσφέρει στὸν Θεό, καὶ Ἐκεῖνος πάλι τὰ ἐπιστρέφει τὰ ἴδια, ἀλλὰ μεταμορφωμένα σέ σῶμα καὶ αἷμα του, ἔτσι καὶ ὁ Χριστός σκέπασε τὴν ἁμαρτωλὴ σάρκα τοῦ κόσμου μέ τὴ θεότητά του, τὴν ἀγίασε καὶ τὴ μεταμόρφωσε σέ σῶμα του, στό δικό του σῶμα, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ Παναγία ἀγάπησε τὸν κόσμο καὶ ἔγινε σκέπη τοῦ κόσμου, γιατί ὁ Χριστός ἔγινε ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ κόσμος εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεός ἔχυσε τό αἷμα Του γι' αὐτόν, ὁ ἴδιος ἀρνεῖται νά τὸν ἀναγνωρίσει σωτήρα του. Μισεῖ ὁ κόσμος τὸν Χριστό καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ. «Ὅτι δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἔστε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος», εἶπε ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητές Του.

Μποροῦμε νά ζήσουμε μέσα σέ ἓναν τέτοιο κόσμο, ὄχι ἀπαρνούμενοι τὸν κόσμο καὶ μισώντας τον, ἀλλὰ μεταμορφώνοντάς τον. Οἱ Χριστιανοὶ δέ μισοῦν τὸν κόσμο, ἀλλὰ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν πονηρό. Ἀπεχθάνονται τό φρόνημα τοῦ κόσμου, πού ἔχει μέσα του τὸν θάνατο. Ὅπως ὁ Χριστός ἀγάπησε τὸν κόσμο καὶ οἱ ἅγιοι ἔκλαιγαν γιὰ τὸν κόσμο, ἔτσι καὶ ἐμεῖς νά ἀλλάξουμε μέ τὴν ἄσκησι, τὴ μετάνοια, τὴ συντριβὴ τὸν κόσμο μας, γιὰ νά

γίνει κόσμος τοῦ Θεοῦ. Ὅχι κάτω ἀπό τά εἶδωλα τοῦ κόσμου, ἀλλά κάτω ἀπό τήν σκέπη τῆς Παναγίας μας.

Παλαιότερα κοντά σέ κάποιο μοναστήρι ἔπιασε μία πυρκαϊά ἡ ὁποία ἀπειλοῦσε νά κατακαύσει τόν τόπο τοῦ Θεοῦ. Καί ἐνῶ ὅλοι ἦταν ἀπελπισμένοι, μία εὐλαβῆς ψυχή ἀπό τήν πόλη ἔβλεπε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο νά ἔχει ἀπλώσει τά χέρια της σάν φτεροῦγες, τή σκεπή της πάνω ἀπό τό μοναστήρι. Ἀμέσως ἄρχισε μία βροχή πού ἔσβησε τή φωτιά. Ὅλα κήκαν ἐκτός ἀπό τή μονή. Ἡ Παναγία σκέπασε τόν τόπο.

Αὐτό τό πραγματικό γεγονός ἄς γίνει σημάδι καί γιά μᾶς. Μπορεῖ νά μαίνεται ἡ φωτιά τοῦ κόσμου καί τῆς ψυχῆς μας. Ἡ δική μας φροντίδα εἶναι νά βρεθοῦμε κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Παναγίας, νά τῆς λέμε συνεχῶς: «Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου πλατυτέρα νεφέλης». ❖

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἐπισκόπου Κάλλιστου Ware

πρωταρχικός σκοπός τῆς νηστείας εἶναι νά μᾶς κάνει νά συνειδητοποιήσουμε τήν ἐξάρτησή μας ἀπό τόν Θεόν. Ἄν ἐξασκεῖται σοβαρά, ἡ Σαρακοστιανή ἀποχή ἀπό τό φαγητό (ἰδιαίτερα τίς πρώτες μέρες) περικλείει μία σημαντική δόση πραγματικῆς πείνας κι ἐπίσης ἕνα συναίσθημα κόπωσης καί σωματικῆς ἐξάντλησης. Ὁ σκοπός της εἶναι νά μᾶς ὀδηγήσει μέ τήν σειρά της σ' ἕνα συναίσθημα ἐσωτερικῆς ταπεινώσης καί συντριβῆς· νά μᾶς φέρει, δηλαδή, στό σημεῖο ὅπου μπορούμε νά ἐκτιμήσουμε ὅλη τήν ἰσχύν τῆς δήλωσης τοῦ Χριστοῦ: «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

Ἄν πάντοτε χορτάνουμε καί ξεδιψοῦμε πλήρως, εὐκόλα ἀναπτύσσουμε μία λανθασμένη αἴσθηση αὐτονομίας καί αὐτάρκειας. Ἡ τήρηση μίας σωματικῆς νηστείας κλονίζει αὐτήν τήν ἀμαρτωλή αὐτάρκεια. Μᾶς ἀπογυμνώνει ἀπό τήν ἐπίπλαστη ἀσφάλεια τοῦ Φαρισαίου (ὁ ὅποιος νήστευε, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλά ὄχι μέ τό σωστό πνεῦμα). Ἡ νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μᾶς δίνει τήν σωτηρία αὐτή – δυσaréσκεια τοῦ Τελώνη. Αὐτή εἶναι ἡ ἀποστολή τῆς πείνας καί τῆς κόπωσης: γιά νά συνειδητοποιήσουμε τήν ἀδυναμία μας καί τήν ἐξάρτησή μας ἀπό τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. ❖

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΕΣΩ ΑΝΥΣΤΗΡΟΤΗΤΑΣ

Από τόν Εύεργετινό

Ο μέγας Γρηγόριος επέστρεψε κάποτε στην πόλη του από τη γειτονική πόλη Κόμανα. Καί ἐπειδή σέ ὄλους ἦταν γνωστό ὅτι πάνω ἀπό ὄλα φρόντιζε γιά τήν ἀνακούφιση ἐκείνων πού εἶχαν ἀνάγκη, δυό Ἑβραῖοι, εἶτε ἀποβλέποντας σέ κάποιον κέρδος εἶτε ἐπιδιώκοντας τόν ἐμπαιγμό του, ὡς δῆθεν εὐκολόπιστου, παραφύλαξαν στό δρόμο, ἀπ' ὅπου θά περνοῦσε. Καί ὁ ἕνας ξάπλωσε ἀνάσκελα στήν ἄκρη τοῦ δρόμου καί ἔκανε τόν πεθαμένο. Ὁ ἄλλος πάλι, θρηνώντας τάχα τό νεκρό, μοιρολογοῦσε ὑποκριτικά καί φώναξε στόν ἅγιο, πού περνοῦσε μπροστά τους:

Αὐτός ὁ δύστυχος πέθανε ξαφνικά, καί κείτεται γυμνός, ἀπροετοίμαστος γιά τήν ταφή! Σέ παρακαλῶ, ἀνθρωπέ μου, μήν παραβλέψεις τό ἱερό χρέος, ἀλλά νά λυπηθεῖς τή φτώχειά του καί νά προσφέρεις κάτι, ὅτι ἔχεις, γιά νά μπεῖ τελευταῖο στολίδι στό σῶμα του.

Αὐτά ἔλεγε καί ἔτσι ἰκέτευε τόν ἅγιο ὁ Ἑβραῖος. Κι ἐκεῖνος, χωρίς καθόλου νά ἐξετάσει τήν ὑπόθεση, ἔβγαλε τόν μανδύα του, τόν ἔριξε πάνω στόν ξαπλωμένο καί συνέχισε τό δρόμο του.

Μόλις προσπέρασε κι ἔμειναν μόνοι τους οἱ ἐμπαῖκτες, ἐκεῖνος ὁ ἀπατεώνας ἄλλαξε τόν ψεύτικο θρήνο σέ γέλιο. Καγχάζοντας ἀπό εὐχαρίστηση γιά τό κέρδος, πού ἀποκόμισαν μέ τήν ἀπάτη, προκαλοῦσε τόν ξαπλωμένο σύντροφό του νά σηκωθεῖ. Ὁ ἄλλος ὅμως ἔμεινε στήν ἴδια θέση, χωρίς ν' ἀκούει τίποτε ἀπ' ὅσα τοῦ ἔλεγε!

Φώναξε πιό δυνατά. Τόν σκούντησε καί μέ τό πόδι του. Αὐτός ὅμως οὔτε τή φωνή ἄκουσε οὔτε τό χτύπημα ἔνιωσε. Ἦταν πάντα ξαπλωμένος στήν ἴδια στάση. Ἦταν νεκρός! Μόλις ἔπεσε πάνω του ὁ μανδύας, τόν βρῆκε στ' ἀλήθεια ὁ θάνατος, πού ὑποκρινόταν γιά νά ἐξαπατήσει τόν ἅγιο. Ἔτσι δέν ἔπεσε ἔξω ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀλλά γιά τό σκοπό πού ἔδωσε τό μανδύα του, γι' αὐτόν ἀκριβῶς χρησιμοποιήθηκε ἀπό ἐκείνους πού τόν πῆραν.

Ἄν τώρα τό ἀποτελέσμα τοῦτο, πού ἔφεραν ἡ πίστη καί ἡ δύναμη τοῦ μεγάλου Γρηγορίου, φαίνεται σκληρό καί θλιβερό, ἄς μήν παραξενευεῖται κανείς. Ἄς θυμηθεῖ τόν ἀπόστολο Πέτρο. Γιατί κι ἐκεῖνος φανέρωνε τή δύναμη πού εἶχε ὄχι μόνο μέ εὐεργεσίες, θεραπεύοντας τίς ἀρρώστιες τῶν ἀνθρώπων καί μέ τή σκιά τοῦ σώματός του μονάχα, ἀλλά καί μέ τήν καταδίκη σέ θάνατο τοῦ Ἀνανία, πού καταφρόνησε τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἐνοικοῦσε στόν ἀπόστολο. Καί τοῦτο, νομίζω, γιά νά συνεισθοῦν μέ τό φόβο ὅσοι ἀπό τό λαό εἶχαν τάσεις καταφρονήσεως καί νά παιδαγωγηθοῦν ἀπό τό φοβερό ἐκεῖνο παράδειγμα, ὥστε νά μήν πέσουν σέ ὅμοια σφάλματα. ❖

ΠΕΡΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Γερομ. Ἀντωνίου Ρωμαίου

Πολύ συχνά στό ἐξομολογητήριο συναντῶ εὐλαβεῖς ἀνθρώπους πού μέ ἀπλότητα δηλώνουν ὅτι ἐνδιαφέρονται «γιά τή σωτηρία τους».

Καθώς ἀναγκάζομαι νά τούς «πληροφορήσω» ὅτι εἶναι λάθος ὁ στόχος τους, παραξενεύονται καί καμιά φορά δυσανασχετοῦν. Γιά νά κατανοηθοῦν καί οἱ δύο πλευρές σκέφθηκα νά χρησιμοποιήσω λόγο ἀλληγορικό.

Ἕνας νεαρός πρίγκιπας, βγαίνοντας γιά κυνήγι μία μέρα, πέρασε ἀπό μία φτωχογειτονιά καί, καθώς τά φτωχαδάκια παίζανε ἀνέμελα, πρόσεξε μία ἔφηβη ιδιαίτερα καί, κάτω ἀπό τά κουρελιασμένα ρούχα της, κάτω ἀπό τό βρώμικο κορμί της καί τά ἀχτένιστα καί ἀπλυτα μαλλιά της καί τά τσιμπλιασμένα μάτια της, διέκρινε ὅτι τό κορίτσι ἐκεῖνο εἶχε ὅλα τά χαρακτηριστικά πού θά ἔπρεπε νά ἔχει καί ἡ γυναίκα πού ζητοῦσε γιά πριγκίπισσα.

Ἀθέτησε κάθε «πρωτόκολλο τῆς Αὐλῆς», τή ζήτησε ἀπό τούς γονεῖς της καί τήν ἔκανε «πριγκίπισσα».

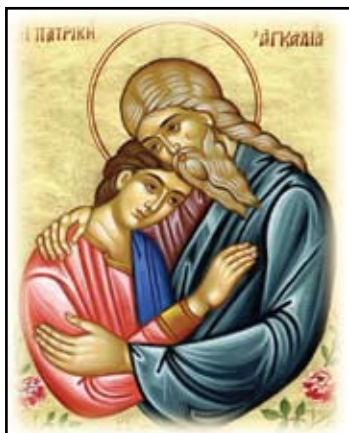
Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἀπό κεῖ καί πέρα ὅ,τι κάνει αὐτή ἡ κοπέλα γιά τόν καθαρισμό της καί τήν ἐν γένει βελτίωσή της δέν τό κάνει γιά νά γίνει πριγκίπισσα, ἀλλά γιατί ἔχει ἤδη γίνει πριγκίπισσα. Τό κάνει ἀπό φιλότιμο, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός Γέροντας Παῖσιος. Γιά νά ζεῖ «πριγκιπικά» θά λέγαμε.

Μετά τό ἅγιο Βάπτισμα καί τό ἅγιο Χρίσμα, μέ τά ὁποῖα ἐνούμεθα ὑποστατικῶς, ἀσυγχύτως καί ἀδιαιρέτως μετά τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι σωστό νά βιώνουμε

ὅτι ἀγωνιζόμεστε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Παραβιάζουμε «θύρες ἀνοιχτές».

Τὸ ἐπιδιωκόμενο πλέον εἶναι, καί πρέπει νά εἶναι, ἡ χριστοειδής ζωή. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάση δημιουργοῦνται βιώματα εὐχαριστίας καί εὐγνωμοσύνης καί φιλότιμου καί καταλύεται ὁ ἐνοχικός ἐγωκεντρικός καί ὁ φορτισμένος ἀξιόμισθα ἠθικισμός. Βιώνεται μία φυσιολογική χαρμολύπη

στηριγμένη στήν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ ἔραστοῦ μας Ἰησοῦ καί στή συνειδητοποίηση τῆς δικῆς μας ἔλλειμματικότητας σέ χριστοείδεια, τῆς ὁποίας τά μεγέθη δέν εἶναι παρά δῶρα τοῦ Ἐραστοῦ μας καί κλιμακώνονται μέχρις ὅτου Ἐκεῖνος θά θελήσει νά μᾶς ὀδηγήσει καί στούς θαλάμους τῆς αἰώνιας Βασιλείας Του. ❖

Ἄλλοίμονο στούς ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν πονέσει. Δέν ἔχουν περάσει δυσκολίες. Εἶναι σκληροί. Μόνο ὁ πόνος μᾶς κάνει νά καταλαβαίνουμε τούς ἄλλους καί νά εἴμαστε πιό ὄριμοι. Νά μὴν ἀνησυχοῦμε γιὰ τόν πόνο. Μᾶς κάνει πιό ὄριμους.

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος

Ἦ πρέπει νά περάσεις ἓνα βαθύ πόνο, μία τραγική ἀγωνία, νά κραυγάσεις, νά παλέψεις, γιὰ νά σοῦ μιλήσει ὁ Θεός. Διαφορετικά δέν γίνεται τίποτε. Τό δοκίμασα, τό δοκιμάζω, αὐτὴ εἶναι ἡ κατάθεσίς μου.

Μητροπολίτης Χαλκίδος Νικόλαος

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- Εὐτυχία εἶναι ὅταν αὐτά πού σκέφτεσαι, αὐτά πού λές καί αὐτά πού κάνεις βρίσκονται σέ ἄρμονία.
- Ἡ ἐλευθερία δέν ἀξίζει τίποτα, ἂν δέν συμπεριλαμβάνει τήν ἐλευθερία νά κάνεις λάθη.
- Ἡ ἰκανότητα νά συγχωρεῖς εἶναι προσόν τοῦ δυνατοῦ. Οἱ ἀδύναμοι ποτέ δέν συγχωροῦν.
- Μ' ἀρέσει ὁ Χριστός σας. Δέν μ' ἀρέσουν οἱ χριστιανοί σας. Οἱ χριστιανοί σας εἶναι τόσο διαφορετικοί ἀπό τόν Χριστό.
- Τά ἐφτά πού δέν πρέπει νά ἔχεις: Πλοῦτο χωρίς μόχθο, Γνώση χωρίς χαρακτήρα, Πολιτική χωρίς ἀρχές, Ἀπόλαυση χωρίς συναίσθημα, Ἐμπόριο χωρίς ἠθος, Ἐπιστήμη χωρίς ἀνθρωπιά, Ἀγάπη χωρίς θυσία.

Μαχάτμα Γκάντι